

8. MAI

Løssalgpris 25 øre

Nr. 21 — 3. årg.

Torsdag 10. novbr. 1949

Vi retter spørsmål til Norges Røde Kors.

En av Alesunds store hjemmefront- helter, baker Jon Walderhaug var som fisken i vannet i maldagene 1945. — Seners har hans stjerne dalet atskillig. For å stive bakern litt opp, offentliggjør vi dette både, hvor han med en megetsigen de håndbevegeise oppmerksomhet med mannen han fører inn i arresten

Røde Kors har hatt sin store landsinnsamling. Over hele landet har det ranglet med innsamlingsbøsser. Store taler har vært holdt om denne uegennyttige barmhjertighetsinstitusjon, og på nesten hver manns dør har smilenter banket på og smilende bedt folk om å bli medlem.

Det har forbauset mange av disse, at de er blitt møtt med et kort nei. Og hvorfor? Røde Kors er ikke lenger den institusjon som samler hele det norske folk om seg.

Det er folk som husker hva Norges Røde Kors ikke gjorde, og hva det ikke gjør. Det er en stor del av folket som venter at Røde Kors — med så mange bra medlemmer gjennom sin ledelse skal gi en forklaring på eller en beklagelse over, at det lot seg forgifte under okkupasjonen. Og det er en stor del gode mennesker som venter at Røde Kors ubehøydert erkjenner seg til barnovervåkingstjeneste under krig — uansett ledelsens politiske oppfatning.

Røde Kors gjorde intet for på valplassen og hjemme å hjelpe tusenvis av tapre norske gutter som frivillig meldte seg til kamp mot faren fra øst, som det offisielle Norge idag står i forsvars-

allianse mot, og som det i forsert tempo — ved andres hjelp og overtalelser, bevepner seg for å møte. Nei Norges Røde Kors gjorde intet!

Har Norges Røde Kors foretatt seg noe i anledning de overgrep og nedtramping av Genferkorsets ide, som er foregått i vårt land etter 8. mai 1945? Har det lagt sin autoritet i vektskålen mot de grusomheter som har funnet sted mot syke og sårede krigsdeltakere (tyske som norske)? F. eks. mot den beryktede utkastelse og overføring av syke og sårede krigsdeltakere fra Krigslasarettet til Høst-

trasjonsleir? Har Røde Kors satt sin autoritet inn mot de uhyggelige avstraffelser av oppofrende norske kvinner som deltok som frivillige sykesøstre på den tyske og (Forts. side 8)

Heiagjengen fra de svarte år.

Odd Nansen fikk kritikk for åpen tale.

Det var to grupper i vårt folk som tok en risiko for sitt land under okkupasjonen: NS-medlemmene og de aktive jøssinger. Begge arbeidet for å gjenvinne Norges frihet, hver ut fra sin oppfatning. Den store

masse av folket, som man kan kalle passive jøssinger, holdt seg forsiktig i bakgrunnen.

Disse mennesker får idag uten vanskelighet attest for god nasjonal holdning. Men i virkeligheten manglet mange av dem i okkupasjonstiden enhver holdning. De var opptatt med sine egne saker og bekymringer og fremfor alt med å sørge for sitt eget spiskammer. Derfor kan de kanskje ikke kritiseres, for det

Forts. side 6

Tvangsarbeidsleire i Norge.

De vestallierte snakker så høylydt om menneskerettighetene. I deres demokratiske land er det talefrihet, meningsfrihet, trykkefrihet, politisk frihet, — mens det i øststatene — ja, der er det bare tvang. Russerne blir beskyttet for å holde tvangsarbeidsleire — millioner av fanger bak piggetråd. Jo, russerne erkjenner seg dette. Men de er ikke alene om det. Også de vestallierte setter politiske motstandere i tvangsarbeid. Det gjør de blant annet i Norge. I Norge? — Er dette riktig? (Forts. side 6)

Forhånds-dommer.

Helt siden rettsoppkjøret ble satt i sving har NS-folk hatt følelsen av at de er forhånds-dømt. Akkurat som de av forhørsretten ble dømt til fortfortsatt varetektsarrest — etter ordre fra politiet.

Det er rystende å lese gamle avisutklipp hvorledes enkelte presseorganer har forhånds-dømt en tiltalt — og i denne sporten kan en vel godt å si at Dagbladet har vært politiet en god «medhjelper».

At domstolens legmenn er (Forts. side 6)

Opphisselsestrafikkens frie løp.

De som ble slått ned.

I en artikkel om Høyesterett og det fatale rettsoppkjør skriver direktør Lorentz Vogt bl. a.:

«Da frigjøringen kom, var der en rekke opphissere som trodde de oppfylte en hellig plikt ved å slå mot og bakke andre. Det var en broget skare fra sterkt ideelt betonte menn og kvinner til folk med mindreverdighets-

komplekser fordi deres egen innsats i okkupasjonstiden stod i avgjort misforhold til den hyldest og det utbytte de ønsket å innkassere etter frigjøringen. De skrev dommen over andre som senere er blitt domma over dem selv. Det er ikke nødvendig å nevne navn. Folket ser dem klarere for hver dag.

Forts. side 6.

Hendingene i 1940 og deres lærdommer.

Tabu i Krim kastinger

Etter hva vi erfarer har Norges komm. ungdomsforbund sendt en anmodning til Norsk Rikskringkasting om å stille sendetid til disposisjon for et ordskifte mellom de forskjellige politiske ungdomsforbund om «hendingene i 1940 og deres lærdommer».

Kringkastings nye sjef politikeren Kåre Fostervoll opplyser pimdertid til NTB. at Kringkastingen ikke kommer til å imøtekomme denne anmodning. Dersom hendingene i 1940 skal drøftes, må det gjøres for et annet forum enn foran Kringkastings mikrofon.

Som overskrift på denne meddelelse setter Morgenbladet «Dårlig samvittighet?» og vi tror, at det er et skudd i blinken. For, tenk om de unge skulle komme til å si den nøkne sannhet om 1940!

Brev til „8. Mai“

Likhet for loven.

I 1944 kom via grenen kom en russisk militærperson til en mann, som bodde litt avsides på en plass i Finnmark. Russeren som var kommet fra sin avdeling visstnok under kommandoraid, og som var berørt av frost og kulde, slapp inn i huset. Nordmannen ble imidlertid meget nervøs og sendte sin 15 år gamle hushjelp avsted til nærmeste telefon, med ordre om å telefonere om det som hadde hendt. Resultatet ble at i løperne kom og tok med seg russeren. En tid senere kom den tyske kommandant på stedet og forsert hushjelpen 100 kroner i kontanter og en pose med sukkerkøy. Da artskommandanten var gått, bestemte mannen i huset på, at det var han, som skulle ha pengene, da det var han som hadde bedt henne om å telefonere, men enden ble at hun beholdt pengene.

Moraleen i denne historie — hvis man da skal snakke om moral i en slik forbindelse — er følgende: Mannen, som russeren henvendte seg til, er idag ordfører i sitt herred, og etter hva regjeringen og dens tilhengere hevder var mannen på det tidspunkt alliert med russerne og burde ha gjort alt for å hjelpe ham. Dette har i hvert fall til det ytterste vært krevet av NS-folk og delvis av andre, som ikke har vært tilstrekkelig forankret i regjeringspartiet. Konferer sammen over Frantz Bordi.

Vi skal ta en annen historie fra samme sted og samme tidspunkt —

I 1943 var der en større spionaffære i Finnmark, hvor flere nordmenn var innblandet i russisk spionasje. En av disse nordmenn og hans kone klarte å unngå, og de ble holdt i dekning av en NS-mann fra sommeren 1943 til høsten 1944 med stor fare for NS-mannen og hans familie. Da forfølgelsen av NS-folkene begynte i 1945, ble denne mannen to ganger stilt for retten. Det må dog tilføyes, at han unngikk straff på grunn av sin innsats. Denne NS-mannen drev under okkupasjonen sitt vanlige arbeide med fiskeri, mens den før omtalte ordfører hele tiden var en av de fornemste arbeidere i tyskerens tjeneste med å bygge kanonstillinger og bunkers og høstet alle de lardeler som kameratslig omgang med okkupasjonsmakten kunne innbringe.

Dette er en alminnelig hverdags-

historie, men når man vet litt om hvorledes NS-folkene i Finnmark ble plaget og pint, stusser man litt, når der tales om likhet for loven.

Etter valget.

Uttallet av årets valg kan sikkert sees fra mange forskjellige synspunkter, — og kommenteres deretter. Men en ting kan en vel være enige om å slå fast: At det nå er det kongelige norske arbeiderparti som bærer ansvaret for utviklingen i de kommende år. Når livets unngåelige nemesis en gang melder seg, — i form av økonomisk sammenbrudd og arbeidsledighet, eller kanskje i skinnbarlige russeres skikkelse —, så er det arbeiderpartiet med regjeringen Gerhardsen i spissen, som i alle fall bærer hovedansvaret. Forhåpentlig vil det vise seg umulig for dem enno en gang å lyve seg fra dette ansvar. Valget har jo gitt dem et såpass solid flertall, at de nå har en avgjort maktstilling i tinget. Selv den sikkert lite behagelige kommunistiske opposisjon er jo på det nærmeste likvidert. Og de fannløse borgerpartiene er jo ikke det spor farlige.

— En stor skuffelse var det, at det ikke ble innvalgt en eneste virkelig opposisjonsmann —, en med makt og mannsnot til fra stortingets talerstol å tale mot Vatikanet på Nytorget. Av de godkjente partier var det jo bare samfunnspartiet som var programforpliktet til å gå inn for revisjon av det såkalte «rettsoppgjør» på grunnlag av norsk lov og mellomfolkelig rett. En kunne da ha ventet at alle motstandere av «rettsoppgjøret» mannjamt hadde stemt med dette partiet. Hvis de hadde gjort det, burde partiet ha mønstret minst 100,000 stemmer. Vel er vi ca. 60,000 som er direkte rammet av forfølgelsen og dermed fratatt stemmeretten. Men alle de andre! — Ektefeller, søsken, foreldre, voksne barn? Og venner og kamerater? Hvor var dere? Har dere virkelig sviktet oss, dere også? Har ikke denne djevelske forfølgelse skaket dere tilstrekkelig opp? Eller satt dere heime og gruet for å ta kampen opp mot Midgardssormen?

Dette resultat av samfunnspartiets fireårige kamp mot kjetterforfølgelsen virket en smule nedslående. Imidlertid har det vel ikke så stor praktisk betydning allikevel. Peter Hoff og Toralf Fanebust tier neppe, selv om de ikke kom på tinget. Nils Vikdal i «8. Mai» slett ikke. Og imens lever vi «landssvikere» videre med den gode samvittighets fred i sinnet, og pionerens stolthet over å ha lidt for vår tro. «Vi venter — vi har god tid —» var det ikke så han sa, dikterhøvdningen, da han stod for inkvisisjonstribunalet?

Trygve Engen.

Nå må det bli slutt

Jeg spør: Skal det tyranni, den urett som idag blir hundre tusener av det norske folket tildel få fortsette?

Skal en liten klikk av ukultiverte, umodne og sadistiske mennesker få lov i lengden å herje blant skikkelige, norske slekter, som gjennom århundrer har båret landet fram.

Idag svimerkes alle disse slekter som forbrytere av aller verste slag. Nei, det kan ikke gå. Det må ikke gå!

Norske - og folkedemokratiske overgrep.

Mishandlingen av generaldirektør Hildisch har vakt gru og forferdelse

I «8. Mai» nr. 18 leste jeg med gru og forferdelse om mishandlingen av generaldirektør Dietrich Hildisch og familie.

Artiklene er innsendt av to forskjellige forfattere — og å dømme etter hva de forteller, må de ha hatt inngående kjennskap til mishandlingene.

Kan virkelig denslags råskap og pøbelstreker forekomme i dagens Norge — må både kristendom og moiral være sunket ned på et temmelig lavt nivå. Og da må det ropes Fy...! Ja, atter Fy!

En har rett til å spørre: Hva sier våre biskoper og prester om dette? Er det ikke disse som i første rekke skal stå vakt både om kristendom og moralen i landet vårt? Har ikke biskopene og prestene noe å skulle ha sagt om slike overgrep? Eller tør de ikke ta stilling mot sin arbeidsgiver — staten — for skuld levrødet?

Når noen mishandler et dyr, trer straks dyrevernsloven i funksjon, og setter streng straff for vedkommende synder, og vel er det. Men er det ingen liknende lov som kan beskytte uskyldige mennesker mot mishandling? Riktig nok har FN. utarbeidet og vedtatt en internasjonalt lov, som også Norge har sluttet seg til, som skal beskytte menneskerettighetene. — Men nå har jeg inntrykk av at det hele er bare på papiret — utformet i fromme ord.

Når vårt rettsvesen kan ture frem på den måte det gjør idag — i strid med Grunnloven og folkets grunnfestede rettsbegreper, må man helst ikke klandre «Herrene i Kreml», som driver det på samme måten som «Herrene i Norge».

Til tross for all uforstand og

Uretten må gjøres god! Terroren må engang ta slutt!

Vi kan ikke gjøre regning med at de terroristiske kretser noensinne skal bli mennesker og menneskelige, men det store folk er menneskelig — når det bare får høre sannheten.

Vi får selv fortsette den gode gjerning. Være kultiverte, være menneskelige. Vis et godt eksempel.

R.

Herr redaktør!

Som De vet herr redaktør, er massevis av skikkelige, bra folk ilagt erstatning og bøter til store beløp.

Nå er spørsmålet: Skal vi betale disse beløp godvillig.

Her en dag fikk jeg høre fra absolutt sikker kilde, at en av landets mest kjente advokater — en god jøsing forresten — har fradødet å innbetale disse beløpene — iallfall erstatningene. Og det er nok mange jurister som har sagt det samme. — Hva skal vi så stakkars forfulgte gjøre.

Snaufant.

rettsløshet som har rådet i Norge siden 1945, må jeg dog så inntrengende jeg kan, henstille til de herrer som satte det hele i sving og fremdeles fortsetter:

Slutt med den ulovlige «landssvikrettergang». Slipp alle dømtte fri — og gi dem den æresoppreising de har krav på.

En skal ikke rette baker for smed. Og en skal ikke henge de små syndere, og la de virkelige skyldige, som brakte ulykkene over vårt folk og land i 1940 og fortsatte med det i 1945 — gå fri — ja, endog gis offentlig påskjønnelse.

Husk det kommer dager etter disse!

M. A. G.

Minneord.

En velkjent og velkjent mann, gårdbruker Theodor Hansen Kveldstuen, Tromsøysund er død. — Han ble 76 år.

Theodor Hansen var en meget benyttet mann innen sin kommune. Han var formann i forsorgstvert i 25 år, og i en rekke av år var han medlem av direksjonen i Tromsø Sparebank.

Hansen Kveldstuen var en plikt-opplydende og heidningsmann i all sin ferd. Han satte sin ære i å gjøre rett for seg i den plass hans sambygdingene satte ham.

I okkupasjonsårene måtte han overta vervet som ordfører i sin kommune. Det ble slitsomt for ham, men han gjorde sin plikt, da den forrige ordfører fant det likest å trekke seg tilbake.

Hansen Kveldstuen var en tid medlem av NS. — han som mange andre, var optimistisk nok til å forsøke å gjøre sitt til beste for sin kommune, og han trodde at han best kunne gjøre det ved å melde seg inn i NS. Men da kapitulasjonen kom, ble også han satt inn bak piggtråden — plaget og fratatt det meste han hadde arbeidet for i sine manndomsår for å kunne ha noe når alderdommen kom.

Tilfeldigvis så jeg ham den dagen han og mange andre ble drevet ut fra sine hjem i de uhyggelige mai-dagene 1945. Han ble hånt av de han hadde hjulpet. Han, den gamle hedersmann ble sett på som en forbryter. Det var et syn jeg aldri kommer til å glemme. Han ble sittende inn i over 90 dager for ting han ikke hadde gjort. Han holdt seg nøgrest, men vi som kjente ham forstod at han tok seg nær av dette, men han lot ingen få vite hva han mente. Han hadde selvrespekt og sjelsstolthet. Og dette holdt ham oppe i de forsmædelens dager.

Slik som han hadde levet — i troskap mot sin overbevisning — slik døde han også.

Jeg ber: Fred over hans minne! En kjennning.

GUSTAV SMEDAL

PATRIOTISME

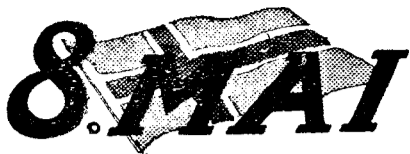
og

LANDSSVIK

Hos bokhandlerne

Hefest kr. 2.50 inkl. fr. 12.—

EGET FORLAG

Redaktør og utgiver
NILS VEKDAL
Kristiansund N. Box 41
Telefon 1330

Bladet utkommer 2 ganger i mnd.

Abonnementspris
kr. 3,00 pr. kvartal.

Vårt forbund

Det er i disse dager 4½ år siden det politiske rettsoppgjøret begynte. De som satte det i gang lovet at det skulle skje hurtig og effektivt, men ennå ser vi ikke enden på det, og millionene ruller til bestridelse av det kostbare rettsapparat, mens henimot 1000 dømte vansmekter i konsentrasjonsleirene og fengslene.

I Danmark, Holland, Belgia og Frankrike er rettsoppgjøret tilendebragt, og den såkalt nazifisering i Tyskland og Østerrike er snart glemt. Det er alvorligere og for menneskeheten mer vitale spørsmål som opptar sinnene.

Arsaken til at Norge har ligget så betenkelig etter, er at «oppgjøret» ble lagt bredere enn i andre land, og «en viss sensasjonslysten hetzpresse som misbruker trykkefriheten på det groveste og trekker moralen og rettsbevissheten ned i sølen», som Odd Nansen sa allerede i 1947. Gang på gang var det stillet i utsikt, at nu skulle det være slutt, men oppgjøret går sin gang uten oppbrudd og ennå står mange saker, bl. a. store profitørsaker — som f. eks. i Trondheim — å løse.

«Selvsagt er landssvikoppgjøret havn ... Det er ikke noe galt i det. Hevnfølelsen er en realitet, og den krever sin utløsning», sa arbeiderpartiredaktøren Torolf Elster i 1947. Det er vi alle klar over og innretter oss deretter, men folket er gått trett, og rettssamfunnet har fått en kreftskade, som gjør fremtiden usikker ikke bare for dem som er gjenstand for «menneskejakt», som prest Tredal fikk sagt, før han omkom, men for hele det norske samfunn.

Det er under disse forhold, at en krets av de politiske dømte har samlet seg i et forbund for sosial oppreising. Mens andre land, som er blitt rammet av den politiske hevnaksjon, for lengst har fått sine organisasjoner med liknende formål, tok det tid — alt for lang tid her hjemme. Det skyldes først og fremst de lange avstander, dernest at de fleste, som har vært hevnmens gjenstand, er knuget i støvet både psykisk og økonomisk. Spredte forsøk førte ikke frem, men endelig tidlig i høst tok noen sterke menn fatt, samlet de spredte krefter og formådde til slutt å sette forbundstanken ut i livet. Vårt blad kunne i nr. 20 bringe denne gle-

delige meddelelse, og det er ikke stort å tilføye.

Vi vil imidlertid understreke for å avverge skumlerier fra dem, som ennå lar hatet gro, at det her ikke er tale om noe politisk parti, og at forbundet søker tilslutning ikke bare hos dem, som er direkte rammet av oppgjøret, men hos alle som mener, at det nå må være slutt og at tiden er inne til sosial og økonomisk oppreising.

Skal imidlertid vårt forbund få innflytelse, må det få almen tilslutning. Det er mange av de dømte og deres pårørende, som helst ønsker å skjule seg for offentlighetens blikk og som lever bare for å livberge seg og sine. Vi kan nok forstå dem, pint og skamskjeldt som de er, men fortsetter de slik, blir de og deres slekt en pariaakaste, som samfunnet ikke er tjent med. Andre lar seg med gode ord «oppta i samfunnet» med alle komplekser i behold. De blir aldri fullverdige borgere og de forråder dem, som er i nød og for hvem den hele og fulle sosiale oppreising er en livsbetingelse. Det er således et krav til alle, at de denne gang blir med, viser samholdsfølelse og tar sin del av byrdene i begynnelsen, for at der kan bli et samlet oppgjør slik at vi alle likeverdige kan tre inn i samfunnet igjen.

Forbundets arbeide vil koste penger, det er så. Men hvis alle slutter opp om det, vil byrdene ikke bli uoverkommelige for noen. Det er sekretariatet og rettskontoret som må ha regelmessig støtte, hver på sin måte, og når forbundet etter hvert får sine tillitsmenn i fylker, bygder og byer, må alle i egen interesse være med, ikke minst i erkjennelsen av at det her gjelder en nasjonal sak.

Gjennom et sterkt forbund vil vi også kunne få myndigheten i tale, og vi har den tro, at de selvsamme myndigheter vil se seg tjent med, at de kan få med organisasjonsmessig ansvarlige representanter å gjøre. Det vil i hvert fall være klokt.

Oppreisningsdag vil komme, det er vi alle klar over, men vi er selv med på å bestemme farten og må ikke under dette glemme dem som sitter hjelpeløse i fangehullene og speider etter håp. Ut fra dette hilser vi Forbundet for Sosial Oppreising velkommen og ønsker dets ledende kvinner og menn lykke til i samdrøkt arbeid. Om noen måneder vil de ha forarbeidene ferdig, slik at der kan kalles inn til det første ordinære landsmøte. Den dag imøteser vi med lyse forhåpninger.

Budstikke.

Forskjellige ting interesserer «8. mai»: å komme i forbindelse med en del av dem som i de første maidager på Ilebu ble stillet opp mot veggen og måtte legge alle verdisaker bak seg, disse ble samlet sammen og det meste forsvant for alltid. Spesielt er vi ute etter et tilfelle hvor en fange tilfeldigvis nettopp hadde hevet kr. 40.000 og ble bestjålet for dette beløp. Videre om tuberkulose som ble

Masseutmeldelse av statskirken forestående.

Herr biskop E. Berggrav,

Jeg tillater meg herved å melde meg ut av statskirken, da jeg mener denne institusjon ikke lenger på noen måte ivaretar de etiske og humane verdier som den i første rekke, i en ulvetid som den vi i dag lever i, burde føle seg forpliktet til å ivareta. Jeg skal ikke her gi noen utførligere begrunnelse for mitt standpunkt, men bare konsentrere meg om et par punkter, som forøvrig for meg er mer enn nok i og for seg til at jeg finner å måtte ta avstand fra statskirken.

Kirken har, med Dem, herr Berggrav i spissen, dels direkte gått inn for dødsstr. opprettholdelse i vårt land, dels indirekte, ved å unnlate å ta avstand fra dens anvendelse. De har også gått i spissen for å nekte NS-folk å sette støtter på sine pårørendes graver. Kfr. Deres skrivelse til fru generalmajor Marthinsea, som De senere ba om å få tilbake, da De forstod at den kunne bli farlig for Dem.

De har, ved uttale av statskirken å undate å protestere mot snikmord på NS-folk, og ved etter kapitulasjonen heller ikke å ha tatt avstand fra disse gemene folkerettsstridige forbrytelser som Nygaardsvoldsregjeringen derved hadde begått, gjort Dem og kirken til medskyldige i disse forbrytelser, rent moralsk sett.

De har ved Deres bok «Folkedommen over NS» i høyeste grad bidratt til å skape den voldsmentalitet som en stor del av vårt folk ble besatt av ved tyskernes kapitulasjon. I stedet for å gjøre det som var Deres og kirkens simple plikt, nemlig å berolige gemyttene, så hisset De, i likhet med de fleste andre statskirkeprester, opp til hat mot anderledes tenkende.

Jeg vil heller ikke unnlate å påpeke at den norske statskirke, på tross av at det nå er gått 4 år og 4 måneder siden den såkalte «fred» brøt løs, ennå ikke har summet seg til å reise en virkelig protest mot at NS-folk fremdeles i tusenvis holdes innesperret, bare fordi de har tillatt seg å ha en annen mening enn den gemene hop, som De herr biskop er en så fullkommen eksponent for. Fremdeles sitter over tusen NS-folk i fengsel på grunnlag av ulovlige dommer avsagt av fullstendig ulovlige domstoler på grunnlag av grunnlovsstridige anordninger som er gitt tilbake-

tatt ut av sanitorier, om ny-amputerede som ble tatt fra sykehus og plassert i overfylte senger, om gamle som ble arrestert, om dødsfall under og like etter arrestasjoner, om gravide som ble arrestert.

Vi ber om absolutt sikre opplysninger i disse spørsmål, mulige offentlige dokumenter, oppgave over vitner osv. Det gjelder at alle som vet om slike ting nå forteller hva de vet, så alt dette kan bli fullstendig oppklart.

Opplysningene bedes godhetsfullt sendt redaktør Nils Vekdal, «8. mai», Kr.sund N.

virkende kraft. NS-folkene som fremdeles må oppholde seg i de demokratiske konsentrasjonsleirene, lider både fysisk og psykisk. Kosten er i de fleste av leirene helt elendig, og behandlingen er mange steder likefrem djevelsk i sitt raffinement, ikke minst i den leir som befinner seg i Deres nærhet, nemlig Ilebu. Deres prestebroders, pastor Arne Bergs tvers igjennom tarvelige oppførselen over for en rekke fanger, tjener statskirken og demokratiet til liten ære. Opprettholdelsen av disse demokratiske slaveleirene, ville vært en umulighet i dag, dersom ikke statskirken stillte dem opp. Og at den det gjør, er for meg det beste bevis på at den norske statskirke ikke er seg sin etiske og humane oppgave voksen.

Tusenvis av NS-folk og deres pårørende, har lidd på det frykteligste i disse 4 år, både psykisk, fysisk og rent materielt-økonomisk. Den største hamsynsløshet og kynisme, har man trykket ned i den største nød og elendighet, og fratatt dem de mest elementære menneskeberettigheter. De såkalte juleforfølgelser i Tyskland, før krigen, er for intet å rekne, sammenliknet med den forfølgelse som i dag fremdeles foregår mot NS-folkene i Norge, både i nærings- og kulturlivet og på alle områder ellers. — med kirkens samtykke

Jeg har ventet i det lengste med å melde meg ut av statskirken, idet jeg hadde håpet at den skulle ta seg sammen, og virkelig gå inn for å ivareta de etiske og humane idealer den burde føle seg forpliktet til å ivareta. Jeg har nå ventet forgjeves i over 4 år, og har nå, i likhet med de fleste andre NS-medlemmer, ikke til hensikt å vente lenger. Det er ikke annet å vente i dag enn at en masseutmeldelse av statskirken er umiddelbart forestående. NS-folkene har hittil vært altfor tålmodige, men hensynet til dem som fremdeles holdes innesperret, og på grunn av den forfølgelse på nær sagt alle måter som de NS-folk som ikke sitter innesperret er utsatt for fra samfunnets side og fra visse fribytterorganisasjoners side, så er det nå blitt nødvendig med en protest fra NS-folkene som merkes på visse hold. Det er derfor nå alminnelig stemning blant NS-folk og deres pårørende rundt om i hele landet, for å melde seg ut av statskirken, som en protest mot at forfølgelsen av NS-folkene fortsetter, og at konsentrasjonsleirene opprettholdes, og intet amnesti blir gitt, — alt sammen med statskirkens godkjennelse, og uten protest fra den store massen av presteskaper, — bortsett fra noen ganske få hederlige unntakelser.

Gjenpart av denne skrivelse er tilstillet den menighet jeg sorterer under, samt til bladet «8. Mai» Den 3. september 1949.

Ørnulf Mykkestad.

I ly av rettsoppgjøret

En plutselig eksplosjon i Norges kommunistiske parti har satt sinnene i bevegelse. Søvnjengerne i dagspressen og det døsigte borgerskap er våkret som etter et mareritt. Har ikke disse hyggelige kommunistene drevet våpenøvelser i årevis, mens vi ante fred og fordragelighet og dyrket mammon? Alle later til å være blitt voldsomt oppskaket.

Men alvorlig talt, er det noe å bli forbauset over at et revolusjonært parti lærer sine medlemmer å bruke våpen? Selvfølgelig ikke. Kampen på barikaden kan ikke føres med tomme never. Mange kommunister fikk engelske våpen i okkupasjonstiden, lærte å bruke dem og er blitt rost for dette av borgerskapet. De har naturlig nok forsøkt å holde våpenrøslingen vedlike og tror på våpenenes makt. De tror på sitt ideal, arbeiderklassens diktatur, eller det samme i ny versjon, folkedemokratiet. Det kan ikke nåes og helier ikke holdes uten våpenmakt. Selvsagt vil kommunistene ha våpen og også trenere. Det spiller nok for dem i denne forbindelse en mindre rolle om manfunnet har gjort denne side av virksomheten ulovlig. Kommunistene er jo revolusjonære!

Men hvorfor er man først nå blitt oppmerksom på kommunistene?

Svaret er ganske enkelt. Alle ansvarlige og de store ansvarlige i dette land har vært opp-tatt i snart 5 år med å granske, straffe og myrde en stor gruppe av landets mest nasjonale og fedrelandssinnede kvinner og menn. I hev- og blodtørst har politi og domstoler herjet med titusener gjennom disse år. Og kommunistene har deltatt som de radikaleste. Og lakeier har det vært mer enn nok av.

I ly av alt dette skriket har så kommunistene kunnet arbeide i fred med sin opprustning. Og skal man tro Arbeiderbladet, må kommunistene i dag ha våpenlagre og ammunisjon over hele landet. Det er stjålet i tonnvis fra hærens depoer — og stadig våpen og ammunisjon av ens størrelse. Og politiet finner ingen ting! De finner bare «lands-svikere»!

Men hvordan er det med ja-

Kolportører ansettes over hele landet

Dersom De for alvor vil gå inn for kolportasje, vil De bli forbauset over hvor innbringende dette yrket kan være for den rette mann eller kvinne.

Skriv til oss etter nærmere opplysninger.

Hans Martinussens Forlag,
Bergen

Med saks gjennom dagspressen

Bare på papiret?

Det er visselig mange som bruker Atlanterhavspakten som en høyst velkommen sovepute. Nu er alt bra. — Storebror vil sørge for våpen til første omgang og etterpå komme til hjelp for å rydde opp, når vi ikke orker mer og er under okkupasjonens hæl. Men det er ikke alle som ser så lyseblått på forholdene. To amerikanske forfattere av militære og utenrikspolitiske artikler, Joseph og Stewart Alsop, skriver således i Morgenbladet bl. a.:

«Kort sagt, vår store forsvarsmekanisme eksisterer bare på papiret. Og det er for sent å sette igang en kjempeopprustning når Europa ligger under den russiske hæl. Selv de største lagre av atombomber i Hanford og Oak Ridge kan ikke gjøre oss stort, hvis de ikke kan brukes i det øyeblikk de trenges mot Stalingrad, Chelyabinsk og Magnitogorsk. Den nye situasjon vi idag befinner oss i, finner oss uhyggelig uforberedt.

Vis a vis disse dystre perspektiver vil sikkert mange mennesker finne trøst i håpet om at herrerne i Kreml ikke har aggressive hensikter. Men man må dessverre være temmelig innskrenket for å tro at russerne rustet opp i stadig stigende tempo bare for moro skyld. Og i vår år annet enn idylliske verden har den enfoldige små sjanser til å komme fra det med livet i behold.

Hvord mangler i kirkens autoritet?

I en kronikk i Morgenbladet skriver magister Maria Anette Wilkens om «Ordet» av Kai Munk på bakgrunn av «Over Ævne». Hun kommer her inn på Kirkens sviktende autoritet og vi gjengir et avsnitt:

«Hva er det som, til tross for den sterke institusjon, mangler i kirkens autoritet? Hvorfor står den delvis avmektig når det gjelder å gripe inn i utviklingen og avhjelpe tidens nød? «Der er en Kulturjammer, der er mere enn en Skrivebordsaffære, og vi savner kristne Filosofer, der kan og tør si, hvordan den Jammer kan stilles, skriver C. S. Nygaard i den danske avisen «Information» (24. sept. d. å.) Vel en uke før hadde en prest i «Berlingske Aftenavis» (12.

stisminister Gundersen? Ifølge dagspressen ble han for et år siden varslet om kommunistiske våpenøvelser. Han har oss bekjent intet offentlig foretatt i den anledning. Hvorfor er ikke saken blitt nevnt i stortinget?

Det sies at justisminister Gundersen er like meget kommunist som A-partimann.

Vi vet ikke hva vi skal tro. — Men hvis den gamle Mot Dag-ist justisminister Gundersen har holdt sin beskyttende hånd over kommunistene er det vel ikke så rart at disse folk har kunnet drevet privat militærutrustning i årevis. Det er grunn til alvorlig mistanke på dette punkt.

Justisministeren burde gå. — Det ville være en lettelse og bertryggelse for folket.

Ingen vil savne ham.

Schjævola.

sept.) en artikkel med overskriften «Vore Prædikener er banale» hvor han innrømmer at det er ikke uten grunn «at man anklager Præsterne for at prædike Kirkerne tomme, ikke ved deres Fanatisme, men ved deres Kedsommelighed». Og utfra en mer eller mindre bevist erkjennelse av at han ikke har noe absolutt indre korrektiv å støtte seg til i sin forkynnelse, foreslår han, presten, et ytre korrektiv: det ville være en hjelp som vi kunne risikere at finde en skarp Kritik af vor Søndagsprædiken i Mandagsavisen». — Som om han tror at kristendommen kan vinne autoritet blant folk ved at presten gir fra seg sin!

Dødsstraffen og «humanisme»

Det er endel mennesker som går omkring og smykker seg med betegnelsen humanisme. Her skal vi ta et eksempel, som vi finner i den afterkjærligste del av Oslo-pressen. Det er en henvendelse til regjeringen med protest mot benådninger fra dødsstraff til livsvarig fengsel. Den taler for seg selv om mentaliteten anno 1949:

Til regjeringen

Undertegnede finner å måtte protestere mot den begrunnelse Regjeringen har gitt da dødsdommen over en framstående landssviker for en tid siden ble omgjort til livsvarig tvangsarbeid.

Dødsstraffen er vedtatt av Stortinget med overveldende flertall. Høyesterett hadde i det foreliggende tilfelle enstemmig funnet at dødsstraff måtte komme til anvendelse. Det går da, etter vår mening ikke an å begrunne en benådning med at det nå råder en endret oppfatning innen endel av vårt folk. Eventuelle benådninger må utelukkende baseres på rent spesielle forhold, ikke på generelle betraktninger med konsekvenser for hele vårt rettsoppgjør.

Vi finner forholdet så meget mer

«8. Mai»

Postgiro:
Kontour. 818 27

betraktelig, som henvisningen til en endret oppfatning ikke støtter seg til noen grundig og pålitelig opinionsundersøkelse.

Reidar Aulie, Chr. A. R. Christensen, Eivind S. Engelstad, Fredrik Gjerdrum, Kristen Grepstad, Knut Greve, Henrik Groth, Hartvig Halvorsen, Alf Harbitz, Johannes Heimbeck, Claus Helberg, Ivar Hansteen Knudsen, Per Moe, Marjorie Munthaus, Else Poulsen, Arne Ramlov, Robert Riefing, Henry Rasoch, Aage Schou jr., Johan Schreiner, Einar Skavlan, Sigrid Undset, Arnulf Øverland.

«En folkedemokratisk budgettpost»

kaller Arbeider-Avisa en meddelelse fra Praha om at Tsjekkoslovakia i år skal bruke 94 mill. tsjekkiske kroner til konsentrasjonsleirer.

Vi er enig i karakteristikken, men den gir også tilbakeslag. Hva har ikke vårt land under det stats sosialistiske styre brukt til sine politiske fangeleirer, som for det meste har vært ledet av juridiske amatører og bemannet med kommunistiske og stats sosialistiske vakter? Det regnskapet må jo engang bli fremlagt i revidert stand, så almenheten kan få se, hvorledes det er skattet og veltet. Det vil også vise seg å være en folkedemokratisk budgett-post, som de arme skattebetalere må skaffe dekning for på grunn av den hat- og hevnpolitikk, som ble utført i revolusjonens synd og ball i «Kretsen» masjerner.

Godt gjort

Fra en liten bridgeklubb i Trondheim har vi mottatt som bidrag til «8. Mai» kr. 125.60.

Vår takk og hilsen til klubben!

Husk kontingenten

Forbundet for Sosial Oppreisning.

Foreløbig adresse: Fru Ø. Hansson, Hangseth, Middeltungaten 12 A I, Oslo.

Korrespondanse kan også sendes til Arne Bergsvik, Billingstad eller til Arbeidsutvalgets form., kapt. Hroar Hovden, Kapp, Toten. Adressen: Colbjørnsens gt. 2 IV, bortfaller.

NYE BØKER:

Dr. juris Gustav Smedal: «Patriotisme og Landssvik»	Kr. 9.50
Birger Kvitting: «Angrer du ikke?»	« 10.00
Bjørn Vardaas: «Hvorfor ble det ikke riksrett?»	« 3.50
Maria Husa: «Tanker omkring Brochmann-saken»	« 3.00
H.r.advokat Gustav Heber: «Etske Problemer»	« 5.00
Generalkonsul Harsen: «Utrolig, men sant»	« 10.00
Major Langeland: Dømmer ikke»	« 15.00
«Forat I ikke skal dømme»	« 12.50

Til disse priser kommer porto.

Bøkene bestilles hos oss for omgående levering.

«8. MAI» — Kristiansund N.

Stilling søkes.

Jeg er 45 år og har drevet landhandel i 23 år. Avholdsmann og absolutt pålitelig. Har sertifikat og forevrig allsidig altnuligmann. Stor erfaring i behandling av fisk og sild. Vil gjerne få meg stilling som lagersjef, kalkulator, vaktmann eller lign. i forretning eller industriell bedrift. Er også interessert i kompaniskap og da helst i fisk- og sildomsetning innenlands. Har de beste forbindelser i fiskeristriktene. Billett nrk. «Arbeidskraft», nr. 278.

240,000 drepte i Hiroshima

Det kunde ha vært unngått,
sier en av de sakkyndige

Atombomben over Hiroshima var en tragedie — forferdende i all sin kallblodige grusomhet. Riktignok var folk flest sløvet av massemyrderiene i Hamburg og Dresden, hvor fosfor regnet ned fra de alliertes fly og tusener av mennesker vandret omkring som lysende fakler inntil en barmhjertig død endte deres lidelser, men allikevel — —

Da de amerikanske meldinger om Hiroshimas ødeleggelse kom, var massene herhjemme drukne av «frihets»-rusen og hevnen over NS-folkene, så de reagerte ikke, og forøvrig var meldingene fra Japan svært kortfattet og ble glemt etterhånden som eventyret om atombomben ble til hetzjakt på atompioner. Den fulle sannhet fikk man jo heller ikke. Den er kommet først nå i en PT-melding fra New York sålydende:

«Antallet av omkomne etter atombombangrepet på Hiroshima var i virkeligheten dobbelt så stort som tidligere meddelt, opplyste Hiroshimas borgmester, Shimzo Hamai, forleden i et intervju over New York radio.

Den japanske regjering ønsket

ikke å fortelle USA, hvor effektiv atombomben var, og forsøkte derfor å bagatellisere antallet av dødsopfer, sa borgmester Hamai. Man oppga kun fallet på sivile dødsopfer og ansatte tilmed dette tall for lavt.

Utover de sivile omkom imidlertid 30 000 soldater og nesten 30 000 utenlandske arbeidere under bombean grepet den 6. august 1945. Herved kom antallet av drepte opp på ca. 240 000, inklusive dem som døde lenge etter angrepet som følge av de radioaktive utstrålinger.»

Samtidig med denne uhyggelige melding kommer der en annen og likeså oppsiktsvekkende beretning fra København, hvor der har vært avholdt en atomutstilling. — Presidenten for «Atomic Scientists Association», professor J. Rothblatt fra England var tilstede ved utstillingens åpning og uttalte i en samtale med bladet «Information» bl. a.:

«Det er min oppfatning, som det er de fleste atomforskeres, at atombomben ble brukt på en gal måte. Den burde først ha vært demonstrert for japanerne på en eller annen øy, eller et sted hvor den ikke rammet sivilbefolkningen som i Hiroshima. Vi var meget ulykkelige over den frangangsmåte som ble brukt.»

Dette sa en av de sakkyndige. Og der faller et verdenstungt ansvar på de amerikanske myndigheter med president Truman i spissen, som tok avgjørelsen om å bruke atombomben til å slette ut en hel intetanende bys befolkning. Og det kunne ha vært unngått! Tenk, hva det vil si, når dommen over verdenskrigens menn skal felles av nøkterne hjerner.

Og så kommer der snikende en propaganda med østlig trekk: Russerne har ikke bombet en eneste tysk by fra luften. De har altså avholdt seg fra den ytterste grusomhet mot sivilbefolkningen, hva nå årsaken enn kan være.

Slik er altså det store internasjonale spill. Det var vestmaktene som la Mellom-Europa i ruiner, de samme makter som ikke kan leve videre uten et driftig og velordnet Mellom-Europa. Det er vanskelig å forstå logikken i dette, hvis der da i det hele tatt kan tales om logikk i forbindelse med kampen om makten. Hiroshima forteller her med sitt eget språk.

ne bok, som også er særlig smakfullt utstyrt. Det kan bare undre en, at et slikt helt objektivt skrift må utgis på «privat forlag», det viser tilfelle gehalten av «den frie presse» i Norge. Selv de store forlag er underlagt piskesnertens lengde. En nasjonal skam, som alt offentlig unner dagens demokratiske velsignelse og frihet!

Erling Bjørnson.

261 nye abonnenter

I oktober har «8. Mai» fått 261 nye abonnenter.

Ukens kronikk:

PROVIDENTIA

Av høyesterettsadvokat Gustav Heber

Providentia er latin og betyr forutseenhet. Romerne trakk undertiden ordet sammen til prudentia, som vi nu oversetter med klokskap. På svensk heter providentia Försiktighet. Der gives store norske korporasjoner, som til sine kardinaldyder foruten måtehold og barmhjertighet også regner providentia, men de har først oversatt dette til svensk som försiktighet og deretter oversatt dette til norsk som forsiktighet, hvilket er noe ganske annet enn forutseenhet eller klokskap.

Hverken måtehold, barmhjertighet eller providentia (forutseenhet og klokskap) er noe, som er karakteristisk for landssvik — eller riktigere rettssvikanordningene eller deres forfattere. Tvertimot. De står nemlig i den mest skrikende motsetning til disse 3 kardinaldyder, som man heller ikke kan vente, at uansvarlige trappeløpere og korridortravere, skal være i besittelse av, når de i likhet med Herman von Bremenfeldt ønsker å hviske lovgivende makthavere noe i øret.

Men hva man ikke kan vente av uansvarlige trappeløpere, har man all grunn til å kreve av personer, som anser seg selv kapable til å utføre det vanskelige verv å skrive lov.

Det makverk, som disse har fått i stand, er ikke alene helt blottet for måtehold og barmhjertighet, men det viser seg nu, at det også helt har vært blottet for forutseenhet. Disse anonyme lovmakere kan ikke skyldes på påtalemyndigheten og domstolene og påstå at disse har praktisert lovene strengere enn tilsiktet, for all den

strenghet som er blitt praktisert, har åpenbart vært tilsiktet fra lovmakerens side og vel så det. Hva imidlertid neppe lovmakerne har hatt full oversikt over, er det omfang et rettsoppgjør basert på rettssvikanordninger vilde få, og her har de da derfor lagt for dagen en total mangel på forutseenhet. Dette omfang vilde ha vært langt videre, enn det virkelig er blitt, hvis påtalemyndighet og domstoler hadde fulgt rettssvikanordningene fullt ut. Da ville nemlig den overveiende del av hele det norske folk være blitt stemplet som landsforrædere. Når dette ikke er skjedd, kommer det av at påtale med de mest besynderlige begrunnelser er blitt unnlatt i tilfelle, hvor bevisets klarhet var helt på det rene.

Hadde imidlertid lovmakerne forutsett omfanget av det rettsoppgjør, de satte i gang, er det antagelig, at de allerede i anordningene vilde ha gitt rettsoppgjøret en temmelig sterk begrensning. Dette er noe som uten rettergang vilde være kommet alle til gode, men som nu kun kommer dem til gode, mot hvem det av rene opportunitetshensyn unnlates påtale. Derfor bør alle tilfelle, hvor påtale er unnlatt av opportunitetshensyn, eller fordi ikke noe offentlig hensyn gjør påtale påkrevet, danne precedenser for at påtale skal unnlates i alle analoge tilfelle, og hvis tilfellet allerede er påtalt og pådømt skal det gives vedkommende full oppreisning. Dette er noe som når som helst kan foretas.

Oslo, den 12. oktober 1949.

Gustav Heber

Patriotisme

og landssvik

er titelen på en viktig bok av dr. juris Gustav Smedal, som nylig er kommet ut. Boken er et nytt vidnesbyrd imot etterkrigens urettferdigheter og kaster et lite smigrende bilde over de ulovlige metoder som er anvendt, og over de personer som i første rekke bærer ansvaret. Utallige er de eksempler som anføres, utallige er de personer fra «den annen side», som ved navn og skildringer fordømmer metodene og ulovligheten. Neppe har jeg lest en bok som sterkere dokumenterer tidens camorra og den skjendsel makthaverne har brakt over Norge.

Men det som særlig er nytt i denne boken for de fleste av oss som levet med i kampen for å verge Norge mot tyskernes overgrep under okkupasjonen, er alle de gjentakende henvendelser til tyskerne om å ivareta Norges interesser i Nordishavet.

Grønlandsspørsmålet var ikke avgjort ved domstolen i Haag. — «Haagendommen av 5. april 1933 var ganske visst et nederlag for Norge, men et nederlag av den art som kunne ha dannet grunnlaget for en seier» skriver Smedal. Allerede under administrasjonsrådets tid hadde professor Adolf Hoel og forfatteren konferanser med Christensen. Der gikk rykter om salg av Grønland og De Forente Stater fikk adgang til å opprette støttepunkter på øya.

Hele bokens første del er i dagboksopptegnelser og handler særlig om våre tapte rettigheter ved unionsoppløsningen i 1814. Et overordentlig interessant avsnitt, som viser på hvilken side av streken den nasjonale årvåkenhet var. Den var iallefall ikke i London under Trygve Lies Norges utenriksministers handlinger. Jeg kan ikke noksom anbefale den-

Menneskejakten

— Ikke bare bak jernteppet

Direktør Lorent Vogt behandler i en artikkel i «Tønsberg Blad» saken mot handelsråd Johannessen. Til slutt skriver han:

Der har under de tallrike oppgjørssaker vært en rekke dissenser i Høyesterett — så også i dette tilfelle, selv om denne gang de frifinnende vota — 11 mot 2 — var overveldende. Til alle tider har det også i straffesaker vært dissenser i rettene. Men disse dissenser har vært av en annen art enn den man nu opplever. Hvor menn er satt under tiltale for tyveri, mord, voldtekt, kjøring av bil i fylla osv. er domstolene aldri i tvil om gjerningens straffbarhet. Man er helt klar over, at det er uriktig å stjele, myrde osv. Tvilen gjelder alltid det fatiske forhold: Er det tiltalte som er tyven eller morderen?

I en rekke av de nå foreliggende saker som den her behandlede, er forholdet det motsatte. De faktiske forhold er klare. Men domstolenes medlemmer er uenige om bedømmelsen av disse. Hr. dommer Skau mener, at Johannessens overtagelse av og fortsettelse i stillingen som kommissarisk statsråd, var nasjonalt uverdigg. Hans kollega, Berger, finner at Johannessen har handlet rett. Jeg går ut fra at de to herrer, som jeg ikke kjenner, nasjonalt og moralsk står på noenlunde det samme nivå og at dette, da de begge er høyesterettsdom-

mere, ligger på en for alminnelige mennesker akseptabel høyde. Viser ikke dette at de spørsmål, som det her gjelder, er politiske vurderings-spørsmål, hvorom der naturligvis kan være delte meninger, og overfor hvilke enhver strafferettslig eller moralsk reaksjon er uberettiget. De ligger nemlig i et helt annet plan.

Vi vet at i okkupasjonstiden ble folk fengslet og henrettet for sine politiske overbevisnings skyld. Vi vet at denne trafikk fortsatte, mange steder ute i verden — og ikke bare bak jernteppet.

Men skulde vi ikke selv komme bort fra denne trafikk? Vilde det ikke være naturlig om de to dissenterende høyesterettsdommere hadde innskrenket seg til å si: Vi mener at handelsråd Johannessen opptrådte uriktig, men det var et politisk bedømmelsesspørsmål, hvorom selv et flertall innen Høyesterett ennu i dag er uenig med oss. Herfor bøyer vi

Bestill

de utkomne bøker om rettsoppgjøret ved henvendelse til 8. MAI, Kristiansund N.

Dr. juris Gustav Smedals nye bok, kan nå bestilles for omgående levering fra «8. Mai», Kr.sund

Forhånds-dommer —

Forts. fra side 1.

blitt påvirket av slike avisartikler er jo helt naturlig. Stemningen mot tiltalte er blitt godt opphisset av pressen. Opplysningene må være gitt av politiet og grunnen herfor er vel den, at stemningen skulle bli så «opp-pisket» at tiltalte så å si var dømt på forhånd.

I Fr.stad Blad i desember 1947 sto omtalt en landssviksak mot en læge. Statsadvokaten skulle ha opplyst at han fra Sosialdepartementet (Evang)? hadde fått:

«en henvendelse inneholdende en henstilling, et direktiv, en ordre eller hva man vil velge å kalle det om å kreve vedkommende læge for livstid fratatt retten til å praktisere».

Bladet skrev videre:

«Dette forsøk fra Sosialdepartementets side på å øve et meget vidtgående inngrep i rettens gang, savner såvidt vi kan forstå en hver lovlig hjemmel. Og det betegner et grovt brudd på et av de viktigste retsprinsipper, når departementet gir påtalemyndighetens representant anvisning på hvilken straff han skal kreve — før saken overhodet er behandlet og klarlagt».

Arbeiderbladet unnskyldte Riksadvokat med at det var vanlig at han innhentet uttalelse fra Helsedirektoratet (Evang) om vedkommende landssvik.

Har en slik henvendelse fått den form at Statsadvokaten ønsker høre herr Evangs mening om hvilken straff tiltalte skal få, må han vel formodes å ha gått over grensen. Hvis han ikke hadde spurt herom kunne vel ikke herr Evang av seg selv gitt «direktiv» om straffen?

Det er i år firti år siden Alfred Dreufus ble løslatt fra sitt fangenskap på Djevløya. Hele verden fulgte hans sak og skjebne med spent oppmerksomhet. — Frankrikes Scharffenberg, Emile Zola, vekket de sløve og rettet sine tilintetgjørende angrep mot dem som hadde makten og som hadde dømt Alfred Dreufus. Resultatet ble, at de som for «statens» skyld ville dysse saken ned og la den ulykkelige vansmekte i det ensomme politiske fengsel, tapte. Retten gikk dengang foran alt.

Vi har all grunn til å minnes denne skammens episode i Frankrikes historie, for vi er selv midt oppe i den samme situasjon, og vår Emile Zola har sunget ut så det ljomer. Ja, det ljomer slik at utlandet begynner å spisse ørene — ikke bare Sverige som trekker på skuldrene av «bøddelandet Norge», men også vestens folk. Vi har den samme kamarilla å kjempe imot

Kongressenes tidsalder

Generaler og statsmenn bør ha allest for at de er riktig vel bevært

Som om de ikke hadde lært nok av Wienerkongressens tåpeligheter og kortspundne intriger, durer tidens guder i vei med kongress etter kongress. En av dem, som kanskje er gått de fleste forbi på grunn av dens egenartede karakter, er den mentalhygieniske kongress i Geneve, som fant sted i august måned i år. Kongressen var vel i sitt anlegg og i sitt forløp som de fleste andre, men midt i den faglige oppmarsj stod en mann ved navn dr. Paul J. Reiter fram og fikk anledning til å luften sin yndlings-tanke, den at statsmenn og generaler bør ha vitenskapens attest for at de er riktig vel bevært.

Vi kjenner ikke til hva resultatet av hans forslag ble — pressen har visst ikke hatt anledning til å bringe det til almenhetens

kunnskap. Kanskje dens representanter fryktet at dr. Reiters forslag kunne bli utvidet til også å omfatte dem. Men ikke desto mindre fortjener hans tanke overveielse. Det er bare sørgelig at den er kommet for sent til å anvendes i Jalta, Potsdam og Lake Success for ikke å tale om barneselskapet i Strassbourg under herr Churchills mentale vertskap.

Men av hensyn til framtiden kunne det allikevel være en tanke å forsøke. For så megen dårskap som vi har opplevet i den siste menneskealder både ute og hjemme, er det all grunn til å spørre, om de som har styrt folkene på vei til Vesterlandenes undergang har vært vel bevært. Imidlertid haster det, for ellers dør de mellom hendene på oss, som sitter og sturer på gamle Europas ruiner.

To kirkehøvdinger

Et anklage- og forsvarsskrift

av professor Karl Vold.

Når jeg som en venn av avdøde professor Vold skal anmelde denne bok, så tror jeg at det vil være riktig å sitere noe av et brev dat. 3.9.1948 fra hans kollega ved Menighetsfakultetet, professor dr. Olaf Moe, som han sendte meg etter prof. Volds bisettelse den 31.8.1948. Prof. Vold døde 27.8.1948.

«Takk for Deres venlige brev av 31. august.

Det var mig kjærte både å treffe Dem ved prof. Volds bisettelse fra hjemmet, og å få Deres skriftlige hilsen. Det gledet mig også å høre av Dem at min gamle venn og kollega hadde satt så megen pris på mine besøk under hans sykdom. Jeg er glad over at jeg fikk gjort et besøk hos ham også etterat han var kommet hjem fra Lovisenberg. Jeg spurte ham da om han under sine mange og lange prøvelser kunde bevare troen og det svarte han et uforbeholdent ja på. Derfor passet det så godt at pastor Schreuder talte over det ordet: «Jeg har stridt den gode strid og bevart troen».

forskjellen er bare, at i Frankrike var det et korrumpert militærvelde, som var bøddelen, mens det hos oss er en kombinasjon av den nu så stekkede «Kretsen» og Det kgl. norske arbeiderparti. Der skal ennu mange stormløp til, før den norske Djevløya blir rømmet, men ropes det høyt nok så går det. — Vi skulle vel snart ha hatt nok av denne utenomparlamentariske midler og dens voldsferd mot NS-folkene.

Vold og jeg var kandidater fra samme år og tiltrådte vår stilling ved menighetsfakultetet samtidig, vi stod sammen der gjennom 30 år, så vi stod hverandre særlig nær.

Han var en stridens mann, men han var også så festlig og lun. Nu er han gått inn til hvilken hos GUD!»

Dette var den prof. Vold — kirkens og troens sanne forkjemper i Norge — som det gjaldt for de to kirkehøvdinger å nedkjempe, — og midlene framgår jo tydelig av den fremlagte bok, mens der er en utallighet av andre rystende dokumenter i reserve.

Denne bok burde være nok til at de to herrer tok konsekvensene, så GUDS RIKE ikke mer skulle skades av den slags «høvdinger» og ledere. Det er betegnende for vår tids mentalitet at ingen har toret si fra av frykt for den ubegrensede makt som disse mennesker utøver, først ved sin dominerende stilling innen KIRKEN og INDREMISJONEN, gjennom kristelige aviser og tidsskrifter, ved paroler og ved den økonomiske makt de utøver gjennom mange kanaler og tråder.

Ingen kan gjennomlese prof. Volds alvorlige ord, bilagt som de er med de originale dokumenter, uten å forstå at med slike åndelige ledere er det ikke underlig om det norske kristenfolk ledes på avveier, og at kristendommens innflytelse i vårt folk blir på stadig vikende front.

Der trenges en alvorlig utluftning, og GUD gi at den må komme — og snart!

Opphisselsestrafikken —

Forts. fra side 1.

Skulle opphisselsestrafikken få fritt løp, måtte der tilbakeholdes dokumenter og opplysninger om hva der i virkeligheten hadde funnet sted. Det var nødvendig ikke bare for å gi forfølgelsen fritt løp, men også for å bevare helgenglorien om forfølgerne. Men i lengden kan sannheten ikke dølgjes. Det er da etterhvert lykkes å få «trukket fram» en rekke dokumenter og andre opplysninger. Det har tatt tid — og ennå er vi bare ved begynnelsen.

Skulle sannheten skjules måtte de menn som kjempet for denne, slås ned eller bringes til taushet. Det lyktes ganske godt. Advokat Gerhard Holm ble drept av en meget ondartet forfølgelse. Professor Skeie ble sjikanert over evne. Fanebust ble dømt etter en høyst irregulær rettsforberedelse. I øyeblikket arbeider en setteriksadvokat fra Hjemmefronten med major Langeland og direktør Arne Bergsviks saker. De av disse avslørte forhold interesserer ikke påtalemyndighetene og er også gjennom den kgl. resolusjonen unndratt setteriksadvokatens avgjørelse».

Heiagjengen —

Forts. fra 1. side.

er i opprørte tider ikke hvermanns sak å vareta statens-felleskapets interesser. Dertil kreves visse moralske og intellektuelle egenskaper, som ikke alle har. Det som man imidlertid med rette kan bebreide en hel del av disse mennesker, er at de etter frigjøringen ikke har vist den samme beskjedenhet. Da har de våget seg fram og tildels fungert som en heiagjeng under forfølgelsen av NS-medlemmene.

Arkitekt Odd Nansen, som deltok aktivt på flertallets side, uttalte i april 1947: «Og hvem er det som er ivrigst, som er mest fordømmende og som høyest roper: Korsfest! Korsfest! Svært ofte de hvis innsats var minst og ikke sjelden de hvis eget rulleblad ikke tåler for megen granskning». Se Morgenbladet for 12. april 1947. Denne uttalelse vakte atskillig forskrekkelse, og Nansen ble sterkt kritisert på visse hold».

Dette er et sitat fra dr. juris Gustav Smedals bok «Patriotisme og Landssvik», som må leses av alle dem, som er blitt forfulgt av tidens maktthavere.

Husk

at ved en annonse i «8. MAI» rekter De ut over hele landet.

Averter derfor når De har noe å selge, når De søker arbeide eller når De selv ønsker arbeidere eller funksjonærer.

Annonseprisen er 1,50 kroner

....I4 pr. korpuslinje.

BJØRN VARDAAS:

Hvorfor ble det ikke riksrett?

Ja, hvorfor? Hvorfor går menedere og landsforrædere fri? Spørsmålene er reist i boken — og delvis besvart. — Der reises uhyggelige perspektiver. Berggrav og professor Andenæs ofres hver sitt kapitel.

Pris kr. 3,50.

I bokhandelen og direkte fra

VARD FORLAG,
Møllergt. 7, Oslo

Kan bestilles i «8. Mai».

BJØRN VARDAAS:

DE UTSTØTTE

Boken om NS-folk og patrioter, prester og politikere. Spennende og sviende ironisk.

Pris kr. 8,—

I bokhandelen og direkte fra

VARD FORLAG,
Møllergt. 7, Oslo

Kan bestilles i «8. Mai».

Bidragene til 8. Mai har strømmet inn

MEN ENNA MANGLER
VI 985,— KRONER FOR
Å NÅ MALET

Vi retter en hjertelig takk til alle som har gjort det mulig at vi allerede nå kan meddele at vår bidragsinnsamling har ført til et så gunstig resultat at vi i og med dette nr. av bladet er kommet opp i et beløp på 5.015,— kroner.

Vi mangler imidlertid 355,— kroner før det satte beløp kr. 6000,— er nådd, og vi henstiller derfor til våre meningsfeller og sympatiserende om å være med på å skaffe til veie det resterende beløp.

Ønsker agentur

for leveringsdyktig firma av ovner, komfyrer.

En ny 120 eggs kombinert flatrugemaskin tilsalgs for kostpris kr. 388,34 inkl. frakt.

Henv. Henry O. Erichsen,
Andenes.

Elektriske anlegg utføres.

Elektrisitetsfirma

TORGER OSMUNDSEN A/S,
Stavanger, telefon 22723

Gjente eller enkje

i 30—40-årsalderen søkes. Har nytt eige hus med hage. Bill. mrk. «Statspensjon nr. 271»

Hvor finnes

en hjertedannet og snild herre i 60 årsalderen, gj. enkemann, som savner et hjem, som vil brevveksle m. dannede dame m. godt humør. Bill. mrk. «Julegilde 1949 nr. 267».

Bekjentskap.

NS 29 år ønsker bekjentskap m. pike som liker friluftsl., gjerne fra landet. Bill. mrk. nr. 264».

Birger Kvitting: Angrer du ikke?

«Med overlegen, lett stil og særlig med den friske, knappe replikk har kvitting laget en billedbok av de personer boken omhandler. Med et lunt, men også satirisk blink i øyet, fester han straks de særegne trekk på papiret etter som personene passerer over scenen.

Du kjenner igjen hver eneste en av de opptredende — de bor jo like rundt hjemmet.

En bok om «forredere» og «gode nordmenn» — en tragedie, men også en gapskratt anno 1949.

Heimdal 25/10 1949.

Odd Pedersen.
lege.

Takk for Birger Kvittings bok. Jeg har lest den. Den er veldig interessant og vanskelig å legge bort når en er begynt å lese den.

Jeg kjenner personene — eller rettere — typene igjen. Jeg kunne komplettere beskrivelsen med egne iakttagelser av mennesker som jeg møtte under krigen og etter frigjøringen.

Kvitting skriver lett og flytende — og boken vil uten tvil bli solgt i flere opplag —

Ida Mathisen.

Pris 10 kroner pluss porto. Send Deres bestilling til «8. Mai» Box 41, Kr.sund N. De kan også gå innom Deres bokhandler og levere Deres bestilling — eller send den direkte til

GRIPAR FORLAG
Kristiansund N.

Skogeiere, arbeidsherrer

forstmann, tidl. NS. Ferdigsonet og ribbet, med 20 års erfaring som skogsbestyrer, søker lign. eller annen beskjeftigelse.

Bill. mrk. «Pålitelig nr. 262».

Vakker julegave.

Bestillinger på flotte utskårne ovale trefat, 32 x 22 cm. mottas nu. Pris kr. 25,00 + porto og gebyr mot oppkrav.

MIKKELBORG, Bø i Telemark.

Kontor- eller forretningsjobb

søkes av ung tidl. NS-mann med middelskole, ett-årig handelsskole m. språk, noen års god off. kontorpraksis, samt ett års praksis som butikkeksp. Ekstra gode attester. Bill. mrk. «Orden og energi», Nr. 263.

Dyktig møller får plass i havremølle

Bill. mrk. «265».

Et stort, pent sydvent værelse

m. klæskott, adg. vann og vask tilleie hos enkefru på landet. Passer for enslig dame eller ektepar i 50—60 årsalderen. Bor i Nore i Numedal like ved hovedveien, ca. 20 min. fra jernb.st. Daglig togforb. Oslo. Henvendelse til 8. Mai under bill. mrk. «Høsten 1949», nr. 266.

HJEMLØSE.

En middelstor gård like ved Sandnesjøen, pent beliggende, hvor på fødes 6 kuer, hest og en del småfe blir tilleie eller tilsalgs fra våren 1950. Kan overtas med eller uten besetning og redskaper.

Reflekterende henvender seg til undertegnede, hvor nærmere opplysninger gis.

Poståpneren Austbø

ELEKTRIKKER

øvet i installasjoner, får god plass i Oslo. Bill. m. Elektrikk, nr. 270

HUS SØKES

Mindre hus på landet leies el. kjøpes av avsatt sokneprest i Nordland. Eller del av større hus leies. Trenger 2—3 var. og kjøk og 1—2 sovekammer for barn og litt pakkrom. B. mrk. «Etter jul nr. 272».

Hallo arbeidsgivere!

Arbeidsledig familiefors. tidl. N.S. Har god utdannelse og praksis fra kontor, forretning og som handelsreisende. Kommunal tjenestemann under krigen. Har siden freden praktisert som byggingssnekker. Kom med tilbud. Tar hva som helst.

B. m. «Ærlig ordensmann nr. 273».

Gift par

får plass på middels Vestlandsgård fra 15. nov. d. å. Vedkommende må være godt inne i alt gårdsarbeid, dessuten kyndig i grønnsakdyrking m. m. Konen må være med å melke.

Eget hus, fritt lys og brenne + 2 kw. elektrisk energi, naturalier. Lønn etter kvalifikasjoner. Bill. mrk. «Vestlandet nr. 246».

NY START

Skal De og Deres familie emigrere? Da reisegiftene til Syd-Amerika og øyene er for store, er det meningen å få i stand samturer ut, med et ca. 4000 t. seilskip. Ingen forskuddsbetaling, adg. til medbringelse av bohove o. l.

Bill. i «8. Mai» mrk. «Ny start», nr. 229, hvoretter konferanse.

Vi søker flink selger

godt innf., helst en som bereis. distr., god prov., gjerne grossist. Oppgi firm. der repr.. Bill. mrk. «Kjemisk Fabrikk nr. 276».

Treskjærer søker beskjeftigelse.

Treskjærer søker beskjeftigelse i god bedrift, event. annet passende arbeide. Kjennskap til behandling av snekkermaskiner, trelast, kassefabrikk. Kontorvant og vant til å administrere. — Nu eller senere. Hvorsomhelst, men god leilighet må skaffes.

Bill. mrk. Ordensmenn nr. 274.

AVERTER

8. MAI

ABONNER

Fra vår utenlandspost --

Voldsom anklage mot nåværende og tidligere medlemmer av den danske regjering

Kredittforeningsdirektør Paul C. Rasmussen, Danmark, har sendt en anmeldelse på en rekke nåværende og tidligere medlemmer av den danske regjering til det danske Folketings Præsidium. Anmeldelsen som bærer titelen: «Jeg anklager dansk styre og dansk rettspleie» er et sensasjonelt skrift.

I innledningen skriver herr Rasmussen:

Den 5. Maj 1949 udsendtes Bogen: «Retfærdighed», der er en offentlig Anklage for grove Masse-Forbrydelser (Mishandlinger, Tortur, Røveri og Mord), forøvede saavel udenfor som i danske Fængsler og konsentrationslejre mod værgeløse Borgere (Mænd saavel som Kvinder), som den 5. Maj 1945 og derefter blev udsat for grundlovstridig, forbryderisk Frihedsberøvelse og Krænkelser af Husfreden.

Disse grove Forbrydelser blev ikke alene begaaet i Dagene 5., 6. og 7. Maj 1945, men længe efter, at der var dannet en fuldt ansvarlig Regering, og efter at Rigsdagen havde vedtaget et Straffelovstilæg med tilbagevirkende Kraft, rettet mod netop de Borgere, man ulovligt havde indespærret, og som man mishandlede og torturerte

Vi retter spørsmål —

(Forts. fra side 1)

finske front? Mot at Røde Kors-søstre sammenlagt er dømt til årelange fengselsstraffer eller straffarbeid? Slikt straffarbeid Norge offisielt har meddelt FN ikke forekommer i Norge, bortsett fra asosiale fyllicker o. l.) — Scharffenberg og mange andre bra folk har offentlig tatt skarpt avstand fra denslags folkedemokratiske utskielser fra domstolens side. Men Norges Røde Kors — hva har det gjort?

Vi er et rettsband av noen hundre tusen nordmenn, som gjerne vil vite litt om dette. — Og vi kommer til å spørre og spørre i årene framover. Og vi kommer til å forlange oppreisning for all urett begått av en forblindet, formobbet, feig og hyklerisk flokk landsmenn. Disse papirhelter som overtok makten over pressen, opinion-, makt- og rettsapparatet i 1945 — da det var fred for dem og ingen fare. Da de etter forslag av Sven Arntzen, Wilhelm Keilhaug, Chr. Rynning Tønnesen, Bernt Lund og ikke å forglemme salling Erik Solem, opprettet særdomstoler og utnevnte spesielt giftig innstilte personer til å dømme norske røde kors søstre til tvangsarbeid.

Vi retter disse spørsmål til presidenten for Norges Røde Kors, herr Steen, og vi ber om et offentlig svar gjennom «8. Mai».

bag lukkede Døre.

Ifølge Grundlovens Paragraf 12 maa de daværende Ministre bære ansvaret for disse Forbrydelser, og som Borger tillader jeg mig høfligst under Henvisning til Grundlovens Paragraf 14 at opfordre det høje Folketings ærede Medlemmer til at udføre deres forfatningsmæssige Pligt ved at rejse Rigsretsanklage mod følgende Personer:

- 1) Fhv. Statsminister, Minister Vilh. Buhl.
- 2) Justisminister N. Busch-Jensen.
- 3) Fhv. Minister for særlige Anliggender Mogens Ludolf Fog.
- 4) Fhv. Minister uden Portefeuille Frode Fredegod Jacobsen.
- 5) Fhv. Justisminister Aage Ludvig Holberg Elmquist.
- 6) Fhv. Minister for særlige Anliggender Per Federspiel.

Slik er verdens samvittighet

Under saken mot feltmarskalk Eric von Manstein uttalte hans forsvarer, Paget: «Jeg vil sitere noen ord av generalfeltmarskalk Montgomery. — Han har uttalt: «Jeg er soldat — jeg adlyder alltid ordre».

I forbindelse med dette, uttalte Paget, vil jeg også henvise til admiral Sir James Sommervilles protest mot Churchills ordre om å bombardere Oran i juni 1940. Oran tilhørte den franske Vichyregjering som Storbritannia ikke var i krig med. — Churchill avviste Somervilles protester og angrepet mot Oran ble utført med det resultat at den franske flåte ble senket og 1500 franskmenn ble drept».

Så langt von Mansteins forsvarer. Churchill er idag en av seierehrene Han blir ikke tiltalt for krigsforbrytelser — fordi hans handlinger var nødvendig for deres krigføring. Den tapende part blir tiltalt å ha utført ordrer, som var nødvendig for deres krigføring. Ja, ikke bare tiltalt, men de blir også dømt til døden for å ha utført ordrer som de som soldater måtte adlyde.

Det er forferdelig, men slik er verdens samvittighet idag.

FN.s siste sjanse.

Lord Vansittart har i en stor artikkel tatt for seg Albania-spørsmålet og FN. Han sier her noen ord, som vi vil sende videre til våre lesere:

«Da FN ble stiftet, var det nasjonenes håp om en varig verdensfred som kom til uttrykk. Freden var denne organisasjonens første og viktigste oppgave. Sammenlignet med den, tellet de underordnede organisasjoners arbeidsmål svært lite i menigmanns bevissthet. Det man med andre ord investerte hele sin tillit i, var Sikkerhetsrådet. Og det har aldri eksistert, det har ikke kunnet eksistere og kommer heller aldri til å gjøre det så lenge dets bevegelsesfrihet er fullstendig lammet og misbrukt av russernes veto-rett.

Det er noe vi alle vet, at FN ikke kan make sin oppgave som fredens beskytter. Når generalsekretæren, Trygve Lie, skryter av det motsatte

Tvangsarbeidsleire —

Forts. fra side I.

spør den amerikanske sjefdelegerte i FN.s økonomiske og sosiale råd henvendt til de norske delegerte.

De norske delegerte stikker hodene sammen og blir enige om å sende et lurt, skriftlig svar: Jo, det er blitt brukt tvangsarbeid i noen særskilte tilfelle, nemlig overfor tatere, tiggere, drukkenbolter og arbeidssky individer. Ellers aldri. «Antallet av personer i tvungne arbeidsinstitusjoner 1. mai 1949 var 315 menn og 21 kvinner» stod det i svaret. Det var fint svart, sa amerikaneren. Han trodde det var sant.

Det telegrammet som Ass. Press sendte hit om saken og som bare enkelte aviser ville ta inn, vakte berettiget oppsikt. Vi hørte to lærere som satt og snakket om det i trikken i Oslo.

— At de tør lyve så frekt, sa den ene.

— Det er ufattelig, sa den andre. — Men jeg tror nok at russerne kjenner til de virkelige forhold.

Det er tydelig at de norske delegerte i FN omhyggelig har villet skjule overfor verden at deres land holder politiske motstandere i konsentrasjonsleirer, i tvangsarbeidsleirer, og at de har drevet med dette uvesen i alle år etter krigen. De tallene som nevnes i svaret omfatter bare kriminelle fanger eller personer som holdes innesperret uten politisk grunn. Det er fanger som er på Opstad tvangsarbeidsanstalt på Jæren og i et provisorisk kvinnefengsel i Gudbrandsdalen. De mellom 40—50,000 dyktige og arbeidsomme norske borgere som har oppholdt seg i tvangsarbeidsleire i kortere eller lengere tid etter krigen, er ikke nevnt. I forhold til befolkningens størrelse er dette sikkert like mange som dem der lever et kummerlig liv

får det oss bare til å tvile på hans evne til å bedømme realitetene. Og han er da FN.s øverste funksjonær! Det virker som om han må smile for å holde motet oppe. Men det ville ha vært atskillig modigere av ham å innrømme sannheten».

Morderne i Katynskogen

I «Tide and Time» 15/10 1949 skriver Sir Robert Bruce Lockart en anmeldelse av F. A. Voigts bok «Pax Britannia» og vi gjengir et avsnitt som slår ihjel den bolsjevikiske skrøne om at det var tyskerne som begikk de bestialske mord i Katynskogen.

«F. A. Voigt gir en hjerteskjærende beskrivelse av tragedien for de 1,2 millioner polakker som ble deportert til Russland i 1940. Kommunismenes barbariske behandling av dem er noe av det skammeligste som foregikk under hele krigen. Det er ikke tvil i Voigts sjel om hvem som var ansvarlig for Katynmordene, og for å bevise dette fremlegger han en lang rekke dokumentasjoner».

i de russiske leirene.

Vi skal friske litt på hukommelsen til de nordmenn som synes å ville glemme den skjensel de har gjort seg skyldig i overfor sine landsmenn — ved å gjengi en liste over tvangsarbeidsleire og fengsler hvor nordmenn i tiden etter krigen har vært drevet i tvangsarbeid (Listen er ikke fullstendig). — Endel av disse leirene er framleis i drift. — Og til russerne sier vi: Vær så god, her er bevisene for at det fortsatt drives tvangsarbeid i Norge:

1. Akershus Landsfengsel, Oslo
2. Oslo Kretsfengsel (Åkebergveien 77, Oslo).
3. Bredtveit Fengsel, Grorud,
4. Bjørkelangen Tvangsarbeidsleir, Akershus.
5. Jessheim Tvangsarbeidsleir, Akershus,
6. Ilebu (tidl. Grini) Fengsel, Røa, Akershus.
7. Gulskogen Tvangsarbeidsleir, Buskerud
8. Verjedalen Tvangsarbeidsleir, Kravik, Buskerud
9. Rollag Interneringsleir, Numedal, Buskerud
10. Havnås Tvangsarbeidsleir, Trøgstad, Østfold.
11. Dilling Tvangsarbeidsleir pr. Moss, Østfold.
12. Onsøy Tvangsarbeidsleir, Onsøy, Østfold.
13. IIseng Tvangsarbeidsleir, IIseng st., Hedemark.
14. Sandbakken Tvangsarbeidsleir, Elverum, Hedemark.
15. Trysil Tvangsarbeidsleir, Trysil, Hedemark.
16. Trarabu Tvangsarbeidsleir, Lillehammer, Opland.
17. Lillestrøm Tvangsarbeidsleir, Brandbu, Opland.
18. Berg Tvangsarbeidsleir pr. Tønsberg, Vestfold.
19. Sem Fengsel, Tønsberg,
20. Kristiansand Kretsfengsel, avd. B, Dalane, Vest-Agder.
21. Furulunden Tvangsarbeidsleir, Mandal, Vest-Agder.
22. Interneringsleiren, avd. B, Mandal, Vest-Agder.
23. Supplandsfoss Tvangsarbeidsleir, Simonstad,
24. Rogaland Tvangsarbeidsleir, «Sola», Rogaland.
25. Espeland Tvangsarbeidsleir, Espeland, Hordaland.
26. Knappen Tvangsarbeidsleir, Fana, Hordaland.
27. Skulestadmoen Tvangsarbeidsleir, Voss, Hordaland.
28. Hustad Tvangsarbeidsleir. Julshamn, Molde, Romsdal
29. Nørve Fangeleir, Ålesund,
30. Inherad Tvangsarbeidsleir, Ekne, Nord-Trøndelag.
31. Nyrud Tvangsarbeidsleir, Mosjøen, Nordland.
32. Sletta Tvangsarbeidsleir, Tromsø, Troms.
33. Vardø Tvangsarbeidsleir, Vardø, Finnmark.
34. Sydspissen Tvangsarbeidsleir, Hammerfest, Finnmark.
35. Vollan Kretsfengsel, Trondheim.
36. Kristiansten Festning, Trondheim.

Nordmørspostens trykkeri